

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci stěžovatele: **BS DEALER, a. s.**, se sídlem Motel GOLF START, Dostihová 520, Slušovice, zastoupen JUDr. Františkem Novosadem, advokátem se sídlem Smetanova 1101, Vsetín, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Zlíně**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2008, č. j. 31 Ca 143/2008 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5. 12. 2008, č. j. 31 Ca 143/2008 - 14 odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně (dále jen „finanční úřad“) ze dne 30. 5. 2003, č. j. 134063/03/303941/4111. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí obsahovalo poučení, že podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů může stěžovatel podat ve lhůtě patnácti dnů od jeho doručení odvolání, což neučinil, takže nabylo právní moci dne 8. 7. 2003, aniž by byly vyčerpány řádné opravné prostředky. Proto krajský soud podanou žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl, že rozhodnutím ze dne 30. 5. 2003, č. j. 134063/03/303941/4111 bylo zřízeno zástavní právo kvůli daňovým pohledávkám v částce 572 704 Kč s datem nejpozdější splatnosti 27. 1. 2003. Uvedené daňové povinnosti jsou podle stěžovatele hrazeny ke dni splatnosti, neboť

po přiznání přeplatku ke dni 25. 4. 1996 je přeplatek použit k úhradě pohledávek ke dni splatnosti, tj. nejpozději ke dni 27. 1. 2003. Z toho vyplývá, že rozhodnutí finančního úřadu o zániku zástavního práva ze dne 15. 8. 2007, č. j. 187368/07/303942/8486, bylo vydáno nesprávně, a stěžovatel navrhuje možné znění rozhodnutí finančního úřadu. Vzhledem k tomu, že zbytek částky za nadměrný odpočet ve výši 3,2 mil. Kč finanční úřad vrátil, je nepochybné, že závazky byly uhrazeny ke dni splatnosti pohledávky, a to z přeplatku, který byl vyšší než závazky finančnímu úřadu. Jeden nezákonný a nesprávný postup nemůže vést k dalšímu. Krajský soud podanou žalobu nesprávně podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, neboť lhůta běžela až od doby uznání přeplatku, tj. 25. 7. 2007, resp. od zrušení zástavního práva ze dne 22. 2. 2008. Musí se vzít do souvislosti vznik zástavního práva dne 30. 5. 2003, zánik zástavního práva, splatnost pohledávky a datum úhrady pohledávky. Při braní v úvahu těchto souvislostí nemohlo vzniknout zástavní právo na základě nulové pohledávky. Rozhodnutí ze dne 25. 7. 2007 o přeplatku ke dni 25. 4. 1996 bylo zapříčiněno nezákonným úředním postupem. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k projednání krajskému soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, je kasační stížnost přípustná ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v řízení o ní Nejvyšší správní soud posuzuje zákonnost odmítnutí žaloby. Námitky stěžovatele zpochybňující obsah rozhodnutí finančního úřadu ze dne 30. 5. 2003 představují polemiku s něčím, co krajský soud vůbec neposuzoval a co nemělo žádný vliv na odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud se proto nemůže touto stížní námitkou věcně zabývat. Podle výroku napadeného usnesení krajský soud posuzoval nikoliv rozhodnutí ze dne 22. 2. 2008 či rozhodnutí z 25. 7. 2007, která stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, ač je v žalobním petitu neuváděl, ale rozhodnutí ze dne 30. 5. 2003, č. j. 134063/03/303941/4111, jehož zrušení se domáhal, přičemž žalobu odmítl z důvodu její nepřipustnosti a neopodředenosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Nepřipustnost žaloby je pak důvodem pro odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K podmínkám řízení a důvodům pro odmítnutí žaloby viz v judikatuře Nejvyššího správního soudu např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247, publikované pod č. 1779/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz.

Rozhodnutí finančního úřadu ze dne 30. 5. 2003 bylo stěžovateli doručeno dne 4. 6. 2003, přičemž, jak vyplývá ze správního spisu, proti němu stěžovatel nepodal odvolání, ačkoli byl o možnosti podat je ve lhůtě třiceti dnů ode dne následujícího po dni doručení rozhodnutí byl v rozhodnutí řádně poučen. Protože stěžovatel v odvolací lhůtě odvolání nepodal, nabylo rozhodnutí právní moci dne 8. 7. 2003, což také finanční úřad vyznačil na originále rozhodnutí založeném v správním spisu. Krajský soud proto zcela správně shledal, že stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správcem daně, třebaže je zvláštní zákon (tj. zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů) připouští. Odmítnutí stěžovatelovy žaloby krajským soudem je tak zcela v souladu se zákonem.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 druhá věta s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109

odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu